

23rd January 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

யிலும், இதிலே நாம் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை. கல்யாணம் என்றால் ஏதோ 'தட்டு சங்கீதம்' வைக்கிறார்கள். என்னமோ 'காச்சு முச்சு' என்று கத்துகிறது. காரிலே வேகமாகப் போகிற போது கூட அதை சகிக்க முடியவில்லை. இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை. கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகள் எல்லா வற்றையும்விட கவனிக்கவேண்டிய பிரச்சனை. எந்த விஞ்ஞானி இதற்கு வேண்டிய பரிகாரத்தை அளிக்கப்போகிறாரோ தெரிய வில்லை. பொதுக்கூட்டங்களாக இருந்தாலும் கடற்கரையைத் தவிர, நிரந்தரமாக வேறு இடத்தை ஒதுக்கமுடியாது. ஐலண்டு மைதானத்தைப் பற்றி சொன்னார்கள். அதை நம் இஷ்டம்போல் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கேட்பது சரியல்ல. கட்சி சார்பற்ற வகையிலே ஒரு விழா நடத்தவேண்டுமென்றால், அதைக் கேட்கலாம். ராணுவ ஐலண்டு கிரேளண்டை மற்ற காரியங்களுக்காக கேட்பது நியாயமில்லை. கூடியவரையிலும் பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : The question is :—

“ That the Madras Appropriation Bill, 1964 (L.A. Bill No. 2 of 1964) be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir I move—

“ That the Madras Appropriation Bill, 1964 (L.A. Bill No. 2 of 1964) be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

V—DISCUSSION FOR SHORT DURATION.

(1) UNIFORM DRESS FOR TEACHERS.

MR. SPEAKER : The hon. Member Sri M. Kalyanasundaram will raise a discussion regarding the instructions issued by the Educational authorities insisting on the wearing of uniform dress by the teachers. How long does the hon. Member Sri M. Kalyanasundaram propose to speak?

SRI M. KALYANASUNDARAM : About 7 minutes.

MR. SPEAKER : All right.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி இலாகாவில் இன்று நடைபெறும் ஒரு விஷயம் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் பெரும் பித்யையும் கலக்கத்தையும் உண்டாக்கியிருக்கிறது. இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவருவதற்காகவே இந்த விவாதத்தை நான் இங்கு நடத்த வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தேன். அதாவது ஆசிரியர்கள் அனைவருமே ஒரே

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [23rd January 1964]

மாதிரியான உடையை அணியவேண்டுமென்று ஒரு மறைமுகமான நிர்ப்பந்தம் கொண்டுவரப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் கௌரவமான முறையிலே உடை அணியவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். பழைய காலத்திலே, அதாவது வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே, ஆசிரியர்கள் கோட், தலைப்பாகை எல்லாம் அணிய வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. வேஷ்டி கூட சாதாரண மாகக் கட்ட முடியாது. பஞ்ச கச்சம் வைத்துக் கட்டவேண்டும். ஆசிரியரைப்பார்த்தாலே தனி உருவமாக தெரியும். அந்த மாதிரி ஆடம்பரம் இப்பொழுது இருக்க முடியாது. ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும்மையே ஒரு வேறுபாடு தெரியவேண்டும் என்பதற்காக உடை வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும். தோற்றத் துக்கு கண்ணியமாக இருக்க வேண்டும். சட்டசபையிலுள்ள அங்கத்தினர்களைப் பொருத்தவரையில் கூட, எந்தவிதமான நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல், அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு விடப் பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு ஏன் இப்பொழுது நிர்ப்பந்தம் கொடுக்கிறார்கள்? ஒரு வெள்ளைக் கீழங்கு, கிரீம் கலரிலே, அதாவது மஞ்சள் கலரிலே ஒரு புஷ் கோட்டு, இவற்றை அணிந்து வரவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள். மாணவ மாணவிகளுக்கும் ஒரேமாதிரி உடை இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். மேல் நாடுகளில் கூட மாணவ, மாணவிகள், ஒரேமாதிரி உடை அணிய வேண்டும் என்பதற்கு முக்கியமான தத்துவார்த்த காரணம் உண்டு. அழகாக உடை அணிந்து வாக்கூடிய பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைகளும், எளிய குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைகளும் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க நேருகிற காரணத்தால், இளம் உள்ளங்களிலே பணக்காரன், ஏழை என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சி ஏற்படக்கூடாது என்று நினைத்து, உடை ஒரேமாதிரி இருக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. அங்கே பெரிய கார்களில் வரக்கூடிய குழந்தைகளை பாடசாலைக்குள்ளே நேராக வர அனுமதிப்பதில்லை. கேட்டுக்கு வெளியே குழந்தைகளை இறக்கி விட்டு விடுவார்கள். ஆகவே சமமான உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக மாணவ மாணவிகள் ஒரே உடை அணிய வேண்டுமென்று இருக்கிறது. இங்கு அந்த மாதிரி அல்ல. ஆசிரியர்கள் ஒரே மாதிரி உடை அணியவேண்டுமென்றால், சில அதிகாரிகளைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காகச் செய்யப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் கௌரவிக்கப்படவேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக அல்ல. ஆசிரியர்கள் நல்ல உடை அணியவேண்டும் என்று சொன்னால், அவர்களுக்குப் போதுமான வருவாய்க்கு வசதி செய்து தர வேண்டும். போதுமான வருவாய் இருந்தால் நல்ல உடை அணிந்துகொண்டு வருவார்கள். நல்ல உடை அணிவதற்குக் கூட வசதி இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுடைய உடை வறுமையை பிரதிபலிக்கக் கூடிய நிலையிலே இருக்கிறது. இந்தமாதிரி ஒரு குறிப்பிட்ட உடையை அணியவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு சங்கடத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அதிக செலவு ஆகக் கூடிய காரணத்தால் பல ஆசிரியர்கள் எதைக்கு கட்டடங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி உடை தைக்கவேண்டுமென்றால்,

23rd January 1964] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

ஒரு செட் தைப்பதற்கு ரூ. 20 அல்லது 25 செலவு ஆகும். அப்படி செலவு செய்து இரண்டு மூன்று செட்டுகள் தைக்கவேண்டியிருக்கும். இதை வீட்டிலேயிருக்கிறபொழுது கட்டிக் கொள்ள முடியாது. பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகிற சமயத்தில்தான் இதை உடுத்திக்கொள்ளமுடியும். காலே எழுந்து இரவு வரை ஒரே மாதிரி உடையை அணிந்து பழக்கப்பட்டவர்கள் ஆசிரியர்கள். வீட்டுக்கு ஒரு செட்டு உடை, பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒரு செட்டு உடை என்றால் அதிகச் செலவு ஆகும். அவர்களுடைய வருவாயை அதிகப்படுத்தாமல் செலவை அதிகப்படுத்த கூடிய திட்டம் இது. இதிலே கட்டாயம் இல்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லக்கூடும். கட்டாயம் எப்படியிருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அரசாங்கம் உத்தரவு போடவில்லை. வேறு அதிகாரிகளும் உத்தரவு என்ற முறையில் போடவில்லை. ஆசிரியர்கள் கூட்டம் கூடுகிற சமயத்தில் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி முன்னிலையில் அந்த அதிகாரியின் தயவுக்கு காத்திருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களைக் கொண்டு ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, எல்லோரும் சீருடை அணியவேண்டுமென்று செய்து விடுகிறார்கள். மற்ற ஆசிரியர்கள் எதிர்த்துப் பேசலாம் என்றாலோ, கல்வி அதிகாரிகளின் பொல்லாப்பு வருமே என்று பயந்து பேசாமல் இருந்து விடுகிறார்கள்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

ஏன் நீங்கள் உடை அணியவில்லை, என்ன ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறீர்கள் என்று சுற்றறிக்கைகள் மூலமும், கடிதங்கள் மூலமும், மாவட்ட அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள். மாநில கல்வி அதிகாரி வருகிறார், செக்டர்டரி வருகிறார், ஆகவே சீருடை அணிய வேண்டும் என்று எழுதியுள்ள கடிதங்களை நான் மாவட்ட அபிவிருத்திக் கவுன்சில் கூட்டத்தில் எடுத்து காண்பித்தேன். மறைமுகமான கட்டாயம் இதிலே இருக்கிறது, அந்தமாதிரி இருக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்தேன். அதுதான் ஏன் அபிப்பிராயமும் கூட. ஆசிரியர்கள் ஒரேமாதிரி உடை அணிய வேண்டும் என்ற அந்த நிர்ப்பந்தத்தை தவிர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் சில விவரங்களை கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. எல்லா மாவட்டங்களிலும் நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது என்று ஆசிரியர்களிடத்திலே அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது அவர்களிடையே 11-00
a.m. அதிருப்திக்குரிய காரணமாக இருப்பதினால், முதலமைச்சர் அவர்கள் இதிலே குறுக்கிட்டு இந்த மாதிரி நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதை தவிர்க்கும் வகையில் உத்தரவு போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சீருடை அவசியம்தான் என்றால் ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். ஒரேமாதிரி ஆசிரியர்கள் உடை அணிய வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு வருஷத்திலே உடைக்காக ரூ. 50 அல்லவன்ஸ் என்று கொடுத்தால் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். அஸ்பத்திரி கட்டிலே நர்ஸ்களுக்கு உடைக்கு என்று தனி அல்லவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. அதேபோல ஆசிரியர்களுக்கும் சீருடைக்காக அல்லவன்ஸ் கொடுப்பதை கொள்கையாக வகுத்துக் கொண்டால் அது ஆசிரியர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுத்ததாகவும் இருக்கும்,

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [23rd January 1964]

கௌரவமாகவும் இருக்கும். ஆகவே சீருடை விஷயத்தில் மறை முகமான நிர்ப்பந்தம் போக வேண்டும், உடைக்காக விசேஷ அல வன்ஸ் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கம்புனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள பிரேரணையின் மீது என் கருத்துக்களை சொல்ல முற்படுகிறேன். மறைமுகமான நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது என்பதுதான் அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டு. ஆசிரியர்கள் குழந்தைகள் மத்தியில் இருக்க வேண்டியிருப்பதால், குழந்தை களுக்கு சீர் உடை அவசியம் என்று எப்படி வைத்துக்கொள்ளு கிறோமோ அதேபோல ஆசிரியர்களுக்கும் சீர் உடை அவர்க ளுடைய தொழிலுக்கும் நல்லது அவர்களிடம் பயிலும் குழந்தை களுக்கும் நல்லது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்றே கருதுகிறேன். குழந்தைகள் மத்தியில் மேல் கீழ் என்ற உணர்வோ, வசதி உள்ளவர்கள் வசதி அற்றவர்கள் என்ற உணர்வோ அந்த பிஞ்சு உள்ளங்களிலே ஏற்படுவது நல்ல எண்ணங்களை தூண்டாது அதை குழந்தைகளிடையே சரி செய்ய சீர் உடை உறுதுணையாக அமைய வேண்டும் என்று எப்படி கருதுகிறோமோ, அதேபோல ஆசிரியர்களிடத்திலே கூட இந்த ஏற்றத்தாழ்வு உணர்வுகள் தளிக்கப்பட வேண்டியவைகள். சமூகத்திலே தலை சிறந்த தொண்டு ஒன்றை செய்கிறோம் என்ற பெருமிதமான உணர்வு அவர்களிடம் வர வேண்டியது அவசியம். இன்றைக்கு ஆசிரியர்களுக்கு சமூகத்திலே அந்தஸ்து பெருக வேண்டும் என்பதற்காக அரசாங்கம் என்ன என்ன நட வடிக்கைகளை செய்து வருகிறது, ஆலோசனைகள் செய்து வருகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். சமூகத்திலே மற்ற பணியாளர்களோடு ஒப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு அவர்களுக்கு ஊதியமும் மற்ற வசதிகளும் செய்து கொடுக்க எல்லா வகையிலும் முயற்சித்து வருவதை தெரிந்து கொள்கிறோம். அவர்களுக்கு முன்பு இல்லாத பல்வேறு வசதிகள்—ஊதியத்தில் உயர்வு, உத்தியோகத்தில் பந்தோபஸ்து, ரிடையர் ஆகும்போது பென்ஷன், பிராவிடண்ட் பண்டு வசதி,—இன்றைக்கு அளிக்கப் படுகின்றன. அவர்களுடைய அந்தஸ்து படிப்படியாக உயருவதில் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். ஆகவே இப்பொழுது அவர்களுக்கு சீருடை வேண்டும் என்பதும் சமூகத்திலே, மாணவர்களிடையே அவர்களுடைய அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொடுக்கும் ஆரம்ப காலத்தில் பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்கு உணவு அளிப்பது என்பதை எப்படி மற்றவர்களுடைய உதவி கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு பிறகு நாளாவட்டத்தில் அரசாங்கம் உதவி செய்ய முற்பட்டார்களோ, அதே போல சீருடை சம்பந்த மாகவும் மற்றவர்களுடைய உதவி கொண்டு, நிர்ப்பந்தம் இன்றி, செய்யப்படுமேயானால் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் அதை விட்டு விட சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படும் என்றே கருதுகிறேன். வசதி உள்ளவர்கள் ஆசிரியர்களிடையேயும் இந்தப் பணியை ஏற்றுக் கொண்டால் அந்தத் தூண்டுதலின் காரணமாக நல்லதொரு

28th January 1964] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

சூழ்நிலை உருவாக ஏதுவாகும். பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு உணவு அளிப்பதில் கூட இங்கே அங்கே சிறு சிறு குறைபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் எண்ணத்தை சந்தேகிக்க முடியாது. அதே போல் ஆசிரியர்களுக்கும் சீர் உடை அவசியம் என்பதில் ஒரு நல்ல நியதியைப் பின்பற்றி ஆர்வத்தோடு முயற்சிக்கப்படுமேயானால், அது ஆசிரியர்களை ஒரு தகுதி பெற்றவர்களாக தோற்றுவிக்கும். கனம் அங்கத்தினர் திரு. கல்யாணசுந்தரம் மறைமுகமாக நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது என்று குற்றச்சாட்டை சொன்னார்கள். அந்த நிர்ப்பந்தம் சில பகுதிகளில் இருப்பதாக நான் கூட கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் அதை நிர்ப்பந்தம் என்று கொள்வதைவிட தூண்டுதல் என்றே கொள்ளவேண்டும். தூண்டுதலையே நிர்ப்பந்தம் என்று பெயரிடுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு டெப்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஆசிரியர்களில் சிலரைக் கொண்டே தீர்மானம் நிறைவேற்றி அதன் மூலமாக நிர்ப்பந்தம் செய்வது என்பது கடினத் தூண்டுதல் என்றே கொள்ள வேண்டும். அப்படி தூண்டுதல் செய்யும் நிலை இல்லாமல் எந்த காரியமும் கை கூடுவது கடினம் என்றே நினைக்கிறார்கள் போலும். இதிலே மாணேஜ்மெண்டார்களை அணுகி இந்த ஆசிரியர்களுக்கு சீர் உடை வழங்க உதவி செய்ய வேண்டும் என்று ஜில்லா கல்வி அதிகாரி தூண்டுதல் கொடுத்து வருகின்றார்கள். அது எந்த வகையில் இருந்தாலும் மாணேஜ்மெண்டாரோ, தலைமை ஆசிரியரோ பயத்தின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்வது என்பது நல்லதல்ல. கனம் கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை அணிவதில் கஷ்டம் இருப்பதாக தெரிவித்தார்கள். அப்படி சீருடை அணிவதை ஒரு சடங்காக கருதாமல், வைபவங்களுக்காக மட்டும் அணியக் கூடியதாக இல்லாமல் சாதாரண காலத்திலும், கூட சீராக உபயோகிக்கும் ஒன்றாக அமைந்தால் அதில் ஆட்சேபம் இருக்க முடியாது. இன்றைக்கு அரசாங்கத்தில் நல்ல எண்ணத்தோடு கதர் அபிவிருத்திக்காக பல காரியங்களைச் செய்து வருகின்றார்கள். உங்கும் அளிக்கும் முறையில் பல வசதிகளை, சலுகைகளை கொடுத்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேசிய சின்னமாக கருகப்படுகிற கதரை ஒரு குறிப்பிட்ட நியதிப்படி சட்டையாகவும், வேஷ்டியாகவும் அணியும் உடை வகையாக அமையுமேயானால் அது வெறும் சடங்காக மட்டும் இல்லாமல் நித்ய தேவைக்கு உபயோகம் ஆகும் வஸ்திரங்களாக அமைய முடியும். அதனால் ஆசிரியர்களுக்கு கஷ்டம் தோன்றாது என்று பலர் என்னிடம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கமே செய்வது நல்லது. சட்ட பூர்வமாக செய்வதானால் கூட தவறு இல்லை. ஆனால் “எக்ஸ்டர்னல் பிரஷர்” என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு அதிகாரிகளுடைய நிர்ப்பந்தம் அன்றாட வாழ்க்கையில் தவிர்க்கப்படவேண்டும்.

SRI V. S. S. MANI rose.

MR. DEPUTY SPEAKER : The Hon. Member is not yielding.

திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : அது தூண்டுதலாக இருக்க வேண்டுமேயல்லாது “எக்ஸ்டர்னல் பிரஷர்” ஆக இருக்கக்கூடாது. அல்லது சர்க்கார் அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவிச் சம்பளமாக

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [23rd January 1964]

ரூபாய் 25-ல் இருந்து 40 வரை, உடைக்காக ஆகும் செலவில் ஒரு பாகத்தை கொடுப்பதன் மூலம் ஆசிரியர்களை ஒரேமாதிரியான உடை அணியும் அமைப்பில் கொண்டுவர முடியும் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களுக்கு சமூகத்தில் ஒரு நிலைத் த அந்தஸ்து பெறுவதற்கு வழிவகை செய்வதாகவும் இருக்கும் என்பது என்னுடைய ஆலோசனையும் கூட.

* **புலவர் கா. கோவிந்தன் :** துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை வழங்குவது பற்றி என் கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இதிலே ஆசிரியர்கள் யாரோடு பழகுகிறார்கள் என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் பழகுவது இளம் மாணவர்களோடு, ஆகவே அந்த மாணவர்களுக்கு ஆசிரியரைப்பற்றி ஒரு உயர்ந்த எண்ணம் உள்ளத்திலே உண்டாக வேண்டும். அதற்காகத்தான் பழைய தமிழ் இலக்கியத்திலே ஆசிரியருக்கு இலக்கணம் சொல்லும் போது

“வான்யாது அன்ன தோற்றமும், வான்யாது நிலம்படந்தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமும்”

என்று பல குணங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள். முதலிலே தோற்றத்தைப்பற்றி சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காலத்து மாணவர்கள் உள்ளத்திலே நிறைந்தவர் அவர். இப்பொழுது மாணவர்கள் ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும் மிகத் தோற்றமான நிலைமையில் உடை அணிந்து செல்லக் கூடிய காலமாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில், சில ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய பொருளாதாரம் இடர் கொடுக்காத காரணத்தால், வெறும் பணியன் போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று பணி புரியும் நிலை இருக்கிறது. நல்ல உடை அணிந்துகொண்டிருந்த ஆசிரியர்களிடத்தில் நல்ல உடை அணிந்து செல்லும் மாணவர்களுக்கு மதிப்பு இருக்காது. அந்த ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதிலே அவன் ஊக்கம் செலுத்த மாட்டான். ஆக, சொல்லிக் தரப்படுகின்ற பாடம் மாணவர்களின் உள்ளத்திலே நன்றாகப் புதியவேண்டுமென்றால் அந்த மாணவனுக்கு அந்த ஆசிரியரிடத்திலே நல்ல மதிப்பு இருக்கக்கூடிய நிலையை உருவாக்கவேண்டும். அந்த நிலையிலே ஆடை ஒன்று என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. ‘ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்’ என்று சொல்வதுண்டு. ஆக, ஆசிரியருக்கு நல்ல ஆடை இருக்கத்தான் வேண்டும். அதை வற்புறுத்துவதா? அல்லது அவர்களே விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வதா? என்பதிலே தான் இங்கே பேசிய கனம் உறுப்பினர்களெல்லாம் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல சீருடை வேண்டும் என்பதிலே எல்லோருக்கும் ஒத்த கருத்து இருக்கிற இந்த நேரத்தில் அதை எப்படிச் செய்வது என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எனக்கு முன்னே பேசிய நண்பர் அவர்கள் கூறியதுபோல் எத்தனையோ வகையிலே ஆசிரியர்களுக்கு நாம் பல சலுகைகளைச் செய்து தந்திருக்கிறோம். இந்தத் துறையிலே, நாம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற கல்வி நல்ல முறையிலே மாணவர்களின்

23rd January 1964] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

உள்ளத்திலே ஏறவேண்டும் என்ற காரணத்தை மனத்திலே வைத் தாவது இந்த வகையில் அரசாங்கம் ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்குவதற்குப் பண உதவி செய்யவேண்டுமென்று நாங்கள் இங்கே வற்புறுத்த விரும்புகிறோம். முழுத் தொகை இல்லாவிட் டாலுங்கூட, அவைகளுக்கு ஆண்டுதோறும் எவ்வளவு பணம் அரசாங்கம் தரக்கூடும் என்று சொல்லி விட்டால், மேற்கொண்டு ஆகும் தொகையை அவர்களே போட்டுக்கொண்டு, அரசாங்கம் விதிக்கும் முறையிலே சீருடை அமைத்துக்கொள்ளத் தயங்க மாட்டார்கள். ஆக, அந்த முறையிலே அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் இத்தகைய உதவி கொடுப்பது இயலவில்லை என்றால், பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளி களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்குப் பஞ்சாயத்து யூனியனும், மாவட்டக் கழகமும் உதவி செய்யலாம். ஆக, அந்தந்த அமைப்பு கள் அந்தந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பித்தால் கூடச் சீராக இருக்கும். அந்த வகையில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். முதலில் விவாதத்தைத் தொடங்கிவைத்த பெரியவர் சொன்னதுபோல், நாசகங்களுக்கு சீருடை வழங்கும் விஷயத்தில் அரசாங்கம் உதவி செய்து வருகிறது. அந்தத் துறையைக் காட்டிலும் பல நன்மை களைச் செய்துவரும் ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்கும் திட்டத்தை அரசு நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்து, வரும் நிதி நிலை அறிக்கையிலாவது அதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று முதல் அமைச்சராகவும், நிதி அமைச்சராகவும், கல்வி அமைச்சராகவும் இருக்கிற பெரியவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் களே, ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை இருக்கவேண்டியது மிக முக்கிய மான ஒரு விஷயம் என்றே எனக்குப்படுகிறது. நண்பர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் உடையைப்பற்றிய பிரச்சினையைக் கிளப்பினார்கள். அவர் பேசியதற்குப் பிறகு கனம் உறுப்பினர்கள் திரு. செல்வராஜன், புலவர் கோவிந்தன் அவர்களும் பேசினார்கள். ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை இருக்கவேண்டுமென்ற விஷயத்தில் அவர்களுக்கும் எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் இருப்ப தாகத் தெரியவில்லை. புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் கூறியதுபோல, நிர்ப்பந்திப்பதா? அல்லது இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிடுவதா? என்பது லேதான் ஆட்சேபணை இருப்பதுபோல் எனக்குத் தெரிகிறது.

நாட்டில் இப்பொழுது உடை விஷயத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். குறிப்பாக, ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்ப் பார்த்தால், மூன்றாவது பாரம் அல்லது உயர்நிலைப்படிப்பு படித்துவிட்டு வந்த பையன் கூட உபாத்தியாயராய்விடுவதால் யார் உபாத்தியாயர் யார் மாணவன் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாது. கிராமங்களில் வந்து பார்க்கவேண்டும். குறிப்பாக, ஆரம்பப்பள்ளி உபாத்தியாயர்களைப் பார்த்தால் அனேக பள்ளிக் கூடங்களில், பையன் மாதிரிதான் வாத்தியார் இருக்கிறான். அதனும், குள்ளமாக இருக்கிறவனைப் பார்த்தால் நிச்சயமாக

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] [23rd January 1964]

வாத்தியார் என்று சொல்ல முடியாது. சின்னப் பையனாக, பரியன் போட்டுக்கொண்டுக் கட பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்துவிடுவதால், அந்தப் பையன் வாத்தியார்தான் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கிறது.

கனம் உதவி சபாநாயகர் : உபாத்தியாயரைக் குறிப்பிடும்போது, 'இருக்கிறான்' என்று சொல்லாமல், 'உபாத்தியாயர் இருக்கிறார்' என்று சொல்வது நலம்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : சிறு பையனாகத்தான் இருக்கிறான். சிறு பையனை எப்படிச் சொல்வது?

நான் படித்த காலத்தில் வாத்தியார் வந்தவுடனே வகுப்பில் உள்ள மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் மரியாதையுடனும், பயபக்தியுடனும் இருப்பார்கள். வாத்தியார் என்றால், க்ளோஸ் கோட் போட்டுக்கொண்டு, தலைப்பாகை அணிந்துகொண்டு கம்பீரமாக இருப்பார்கள். தமிழ் வாத்தியார் வந்தார் என்றால் மிகவும் மரியாதை காட்டுவோம். சில பேர் கேலி பண்ணுவார்கள். ஆனால், நாங்கள் மரியாதை செய்வோம். வணங்கக்கூடிய மரியாதை செய்வோம். அப்பேர்ப்பட்ட நிலை அப்பொழுது இருந்தது. ஆகவே, வாத்தியார்களுக்கு உடை நன்றாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். உடையைப் பார்த்தே ஓரளவு மரியாதை செலுத்தக்கூடிய நிலை எல்லாத் துறைகளிலும் இருப்பதை நாம் பார்த்து வருகிறோம்.

பதனைந்து, இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் திருச்சி ஜங்ஷனில் நான் ரயிலுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். நான்கதர் வேட்டி, கதர் ஜிப்பா, கதர்த் துண்டு போட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கே ஒருவர் பெட்டி படுக்கையுடன் அவசர அவசரமாக நோக்க என்னிடம் வந்து, 'தயவு செய்து இந்தப் பெட்டி படுக்கைகளைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள், இதோ வந்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, அவசர அவசரமாகச் சென்றுவிட்டார். எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதே ப்ளாட் பாரத்தில் எத்தனையோ பேர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். பாண்டி, கோட் எல்லாம் போட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்க, என்னிடத்தில் வந்து அவருடைய பெட்டியை வைத்துவிட்டு போவானேன் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவர் திரும்பவும் வந்து, பெட்டி படுக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டார். அப்பொழுது அவரைப் பார்த்து, 'இந்தப் ப்ளாட்பாரத்தில் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்க, உங்கள் சாமான்களை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனீர்களே, என்ன காரணம்?' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் சொன்னார் 'பெட்டியில் பணம் வைத்திருக்கிறேன். சில முக்கியமான சாமான்களும் இருக்கின்றன. யாரிடம் வைத்துவிட்டுப் போகலாம் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். உங்களைப் பார்த்ததில், நீங்கள் கதர் உடுத்திக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, நீங்கள் நல்லவராக இருக்கிறவர் என்று தோன்றவே, உங்களிடம் பொருள்களை வைத்து

23rd January 1964] [திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

விட்டுச் சென்றேன்' என்று நன்றியுடனும், திருப்தியுடனும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். உடைக்குத் தனிப்பட்ட மரியாதையும், தனிப்பட்ட லட்சணமும் இருக்கிறது என்பதை அப்பொழுது தான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். ஆகவே, உடை விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக, ஒரு நாட்டு மக்கள் நல்ல உடை அணிந்திருக்கவேண்டியது அவசியம்.

நம் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடனே, 1950-ம் வருஷத்திலிருந்தே ஒரு யோசனை இருந்துவருகிறது. அதாவது, 'தேசிய உடை' (நாஷனல் ட்ரெஸ்) வேண்டும் என்பது. தமிழ் நாட்டில் பொதுவாக நான்கு முழம் வேட்டியோ, எட்டு முழ வேட்டியோ கட்டிக்கொண்டு, மேலே ஒரு ஜிப்பா போட்டுக் கொள்ளுகிறோம். வங்காளத்தில் ஒரு விதமாக வேட்டியை உடுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி இந்தியா தேசத்தில் பல மாநிலங்களில் பலப்பல விதமான உடை உடுத்திக்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன வென்றால், இந்திய தேசத்திலுள்ள மக்களெல்லோரும் ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் உடை உடுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என்பது. மேற்கத்திய நாடுகளில் கூட, இங்கிலாந்து, ஐரோப்பா போன்ற நாடுகளில் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள சீதோஷண நிலைக்குத் தகுந்தாற் போல் உடை உடுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். ஏறக்குறைய அங்கெல்லாம் ஒரேவித உடை அணிந்துகொள்வதைப் பார்க்கிறோம். பர்மா விலும், இலங்கையிலும், மலேயாவிலும் கூட அவாவர்களுக்கேற்ற உடையை மக்கள் அணிந்துகொள்ளுகிறார்கள். இதையெல்லாம் கவனித்தால், நம் நாட்டுக்கும் ஒரு தேசிய உடை வேண்டும். தேசிய உடையைப் பற்றிய பேச்சு வந்த காலத்தில், ஓரளவு உத்தியோகத்தில் இருக்கிறவர்கள் மட்டும் ஒருவித உடை அணிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி தான், உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் ஒரு பாண்ட், க்ளோஸ் கோட் எல்லாம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற முறை இப்பொழுது அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதுதான் தேசிய உடை என்று நம் நாட்டில் இருந்து வருகிறது. அதையும் வற்புறுத்துவதில்லை. இப்படிப்பட்ட உடை இருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஒரு சாதாரண இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் போல் பிறப்பித்தார்கள். அது ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்து வருகிறது.

நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் நாம் பல் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருவதன்மூலம் நம் நாடு படிப்படியாக முன்னேறிக்கொண்டுவருகிறது. தேசம் நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி அடைந்துகொண்டிருக்கிறது. அதேபோல், உடையிலும் முன்னேற்றம் வரவேண்டும். சுறிப்பாக, கனம் சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களைப் பார்த்து மக்கள் பின்பற்றக் கூடும். உபாத்தியாயர்கள் எப்படி நடந்துகொள்கிறார்கள், எப்படி உடை அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் பார்த்துத் தான், மாணவர்கள் அவரைப் பின்பற்ற முயற்சி செய்கிறார்கள்.

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] [23rd January 1964]

மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக்கூடிய வகையில் சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் முதலில் சீருடை அணிந்து கொள்ளவேண்டும். இதே சட்டசபையில் நாம் பார்க்கிறோம்—நம்மில் பலர் பலவிதமான உடைகளை அணிந்துகொண்டிருக்கிறோம். சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கென்று இப்பொழுது ஒரே விதமான உடை என்று நிர்ணயம் செய்யப்படாமலிருக்கிறது. இலங்கையில் பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்களுக்கு என்று தனிப்பட்ட உடை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு ஒரு அங்கத்தினர் புஷ் கோட் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அப்பொழுது உடனே ஒழுங்குப் பிரச்சனையை எழுப்பினார்கள். சபாநாயகர் முடிவு சொல்லும்போது, 'புஷ் கோட் போட்டுக்கொண்டு சபைக்குள் வந்தது சரியானது அல்ல' என்று சொல்லிவிட்டார். இலங்கை பார்லிமென்டில் தேசிய உடையில் வரவேண்டும். அல்லது, பாண்ட், கோட், டை அணிந்துகொண்டு வரவேண்டும். வேஷ்டி ஜிப்பா மட்டும் போட்டுக் கொண்டு வரக்கூடாது. மேலே ஒரு துண்டும், ஆறு முழத்தில் போட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். ஆனால், நம்முடைய சட்ட சபையில் சட்டை இல்லாமல் கூட வரலாம். (சிரிப்பு) அந்த நண்பர் இங்கு இல்லாதபோது நான் ஒன்றும் குறிப்பிடவேண்டாம் என்பதற்காக மேலே செல்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் சொல்கிறேன், தமிழ்நாட்டினர் அணிந்துகொள்ளக்கூடிய உடை மிகவும் நல்ல உடையாக இருக்கிறது. நம்முடைய சீதோஷ்ண நிலைக்கு ஒத்ததாக இருக்கிறது. மற்ற மாகாணத்தவர்களும் இந்த உடையை விரும்புகிறார்கள். பஞ்சாப்பில் உள்ளவர்கள் வெளியிலே வரும்போது பாண்ட் போட்டுக்கொண்டாலும் வீட்டிலே இருக்கும் போது நம்மைப் போல் எட்டு முழ வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த உடை மிகவும் சௌகரியமாக இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். நம் நாட்டுக்கு என்ன உடை இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று என்னைக் கேட்டால், நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் உடுத்திக்கொண்டிருப்பதுபோல, வேட்டியும், ஜிப்பாவும், மேலே ஒரு அங்கவஸ்திரமும் போட்டுக் கொண்டு வரலாம் என்று நிர்ணயித்துவிட்டால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன். சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் கட்சிப் பாகுபாடு இல்லாமல், தனியாகக் கூடி, எம்மாதிரியான உடை உடுத்திக்கொண்டு சட்டசபைக்கு வரவேண்டும் என்பதை நிர்ணயித்துவிடுவது நலம். நிர்ப்பந்தம் வேண்டாம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உடையை நிர்ணயித்துவிட்டால் நல்ல மாறுதலாக இருக்கும். சட்டசபை அங்கத்தினர்களைப் பார்த்து, வெளியே உள்ளவர்களும் இப்படிப்பட்ட உடை அணிந்துகொண்டு வருகிறவர்களைப் பார்த்து மேலும் மரியாதை கொள்ளக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டு, நல்ல அபிப்பிராயமும் ஏற்படும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்கள் நல்ல சீருடை அணிந்துவரவேண்டும் என்று சொல்வதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நிர்ப்பந்தம் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள். நிர்ப்பந்தம் பண்ணவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவன் நான். அந்த அதிகாரம் எனக்குத் தந்தால், நிச்சயமாக உபாத்தியாயர்களுக்கு . . .

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : வராது. (சிரிப்பு).

23rd January 1964]

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : வராமலிருந்தாலே சந்தோஷம். உபாத்தியாயர்களுக்கு ஒரேவிதமான உடை நிர்ணயம் செய்து, அதைத்தான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு உடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று நிச்சயமாக உத்தரவு போடப்படவேண்டும். ஆகவே உடை ஒரு மதிப்பைத்தான் கொடுக்கும். அதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். புலவர் கோவிந்தன் சொன்னார்கள், அதற்காக ஒரு அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று எனக்கு எனக்கு அதிகாரம் இருந்தால் நிச்சயமாக அதைக் கட்டாயமாகக் கொண்டு வருவேன். மேலும் அதற்காக ஒரு அலவன்ஸும் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று செய்வேன். காரணம் கட்டாயமாகக் கொண்டுவரப்படுகிறபோது அதனால் ஏழை ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது. ஆகவே இதுபற்றி கனம் நிதி அமைச்சர், கல்வி அமைச்சர் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவசியமில்லையென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்குவது பற்றிய இந்த விஷயத்தில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பது ஒரு பிரச்சனை. அந்தச் சீருடையினால் கஷ்டங்கள் ஏற்படுமா, இல்லையா என்பது ஒரு பிரச்சினை. அந்தக் கஷ்டங்களை ஆசிரியர்களே போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா, அல்லது அரசினர் முன்வந்து போக்கவேண்டுமா என்பது ஒரு பிரச்சினை.

ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை அவசியமா, இல்லையா என்ற பிரச்சினையை முகவில் எடுத்துக் கொண்டால் சீருடை அமைப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதில் இந்த மன்றத்தில் இருக்கிற யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லையென்று நான் கருதுகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை வேண்டுமென்ற இன்றியமையாத தன்மையை அத்தனைபேரும் உணருகிறார்கள். சீருடையை வற்புறுத்துவதன் காரணமாக ஆசிரியர்களுக்கு உடனடியாக கஷ்டம், தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றனவா என்று கேட்டால் ஏற்படுகின்றன என்பது உண்மைதான். அந்தக் கஷ்டங்களை ஆசிரியர்களே போக்கிக் கொண்டு அந்தச் சீருடையைப் பெறுவதா? அல்லது அரசினருடைய உதவியின்பேரில் பெறுவதா? என்றால் அரசினர் உதவி அவசியம் என்றுதான் பலர் கருதாக் கூடும்.

இன்றைக்கு ஆசிரியர்களிடத்தில் சீருடை அமைப்பு இல்லாததனால் ஏற்படுகிற கஷ்டத்தையும். அவர்களுக்கே ஏற்படுகிற அவமதிப்பையும் பலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். “ஆடையிலல்லா மனிதன் அரை மனிதன்” என்கிற பழமொழி நீண்டகாலமாக இருந்து வருகிறது. நல்ல ஆடை இருந்தால் அதற்கு ஒரு தனி மதிப்பு தான். எல்லோரும் மனிதர்கள் தான் என்றாலும் நல்ல ஆடை உள்ள மனிதனுக்கு சமுதாயத்தில் ஒரு மதிப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். “மேலாடையின்றி” என்ற மூதுரை நீண்ட நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது. அப்படி ஆடை, மனிதனை அளவு

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [23rd January 1964]

எடுத்துத் தருகிறது. நீதிபதிகளுக்கு, போலீஸ்காரர்களுக்கு, தரைப்படியினருக்கு, கப்பல் படையினருக்கு என்று தனித்தனியாக உடை இருப்பதினால் அவர்களை வேறு பிரித்து அறிவது வசதியாகவே இருக்கிறது. அந்த வகையில் ஆசிரியர்களுக்குத் தனியாக சீருடை இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அவர்களுடைய மதிப்பை அது உயர்த்த கூடிய வகையிலும் அமையும்.

மாணவ மாணவிகளுக்கு என்று சீருடை அமைக்கப்பட்ட பிறகு அது நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. பொதுமக்களும் அதை உணருகிறார்கள். காள்வென்ட் பள்ளிகளில் நீண்டகாலமாக இந்தச் சீருடைத் திட்டம் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் கூட அவர்கள் ஒரு தனி உடை கொடுக்கிறார்கள். அதனால் மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் சலபமாக வேறுபிரித்து அறிய முடிகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் வேறுபாடு அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலை மட்டும் அல்ல, சில சமயங்களில் அவமரியாதை ஏற்பட்டு விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். சில இடங்களில் கடைநிலை ஊழியர்களை ஆசிரியர் என்றும். ஆசிரியரை அந்த நிலையிலும். கடமதித்துவிடக்கூடிய நிலை, சீருடை இல்லாததனால் ஏற்படுகிறது. எனவே ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை இன்றியமையாதது என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக்கொள்கிறோம். ரயில்வேக்களில் டி.டி.ஆர்., ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் என்று தனித்தனியாக வேறு பிரித்து அறிவதற்கு ஏற்றபடி உடை அளிக்கிறார்கள். பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் அதிகமில்லை. ஆகவே அரசாங்கமே அவர்களுக்கு சீருடை வழங்க அலவன்சும் கொடுக்கலாம். அப்படி கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை வழங்குவது இன்றியமையாதது. இன்றையதினம் நம்முடைய அரசாங்க அதிகாரிகளில் கூட யார் செக்ரடரி, யார் டெபுடி செக்ரடரி என்று உடையைப் பார்த்தவுடன் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இங்கு சீருடை அமைப்பு இருந்தால் நல்லது. அப்பறம் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிடத்தில் ஓர் அமைப்பு சட்டமன்றத்திற்கு வரும்போது இருந்தால் நல்லது. பொதுவாக இன்றைக்கு ஆசிரியர்களை எடுத்துக்கொண்டால் சமுதாயத்தில் அவர்களுடைய மதிப்பை நாம் உயர்த்தியாகவேண்டும். அதற்கு இந்தச் சீருடை இன்றியமையாததாகவும் இருக்கக்கூடும். ஊட்டியில் ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கருப்பு கவுன் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். உடையைப் பார்த்தவுடனேயே அந்த ஆசிரியர்களிடத்தில் ஒரு மதிப்பு உண்டாகிறது என்பது உண்மை தான். ஆகவே ஆசிரியர்களுக்கு சீருடை அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அதனால் ஏற்படும் கஷ்டத்தை ஆசிரியர்களே சமாளித்துக்கொள்ளட்டும் என்று விடாதவாறு போலீஸ் போன்ற துறையினருக்குக் கொடுப்பதுபோல் இவர்களுக்கு ஒரு உடை அலவன்சு வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்யத்தக்க வகையில் நமது கல்வி அமைச்சர்—அவரே நிதி அமைச்சராகவும் இருக்கிறார்—அவரே முதல் அமைச்சர்—ஆகையினால் அவர் இவ்விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

23rd January 1964]

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் துணைத் தலைவர் 12-00 noon.
 அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கிளப்பிய பிரச்சினை ஆசிரியர்கள் சீருடை அணியவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதாகும். ஆசிரியர்கள் சீருடை அணிய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி அவர்கள்கூட மறுக்கவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். மற்ற கனம் உறுப்பினர்களும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சீருடை அணிவதன் அவசியத்தைப் பற்றிக் கூறினார்கள். புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள், சீருடையின் அவசியத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கூறினார்கள். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் அதைப் பற்றி வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். ஆசிரியர்கள் ஒரே மாதிரி ஆடையணிவது நலம் தான். ஆனால் மற்றொரு பிரச்சினையையும் மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஒரே மாதிரி ஆடையை நிர்ணயித்து அதனை ஆசிரியர்கள் அணிய வேண்டுமென்பது ஒரு விஷயம். மற்றொன்று 'டீசன்ட் டிரஸ்' அணிகிறார்களா, இல்லையா என்பது. ஒரே மாதிரி ஆடை அணியாவிட்டாலும் பார்ப்பதற்கு ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய ஆடை அணிய வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை என்று நிர்ணயிக்கவில்லை என்ற காரணத்திற்காக எந்த ஆடையை வேண்டுமென்றாலும் அணியலாம் என்று வெறும் பணியனைப் போட்டுக் கொண்டோ, வெறும் வேட்டியை மட்டும் உடுத்திக் கொண்டு மேலே ஒன்றும் ஆடையில்லாமல் இருக்கக்கூடாது. பண்டைக் காலத்தில், கனம் சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூறியது போல நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலே ஆசிரியர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆடையை அணிந்து வந்தார்கள். அந்த முறையில் ஆசிரியர்கள் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலே குறிப்பிட்ட நல்ல ஆடையை அணிய முன்வரவேண்டும். ஆடைக்கு அலவன்சு கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லி ஆசிரியர்கள் அரை வேட்டியோடு வருகிறோம், கோவணண்டியாக வருகிறோம் அல்லது நிர்வாணமாகவே வருகிறோம் என்று சொன்னால் அது முறையான போக்கா? அந்தப் போக்கை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது; கனம் உறுப்பினர்களும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். பண்டைக் காலத்திலே கோட்டு தலைப்பாகை எல்லாம் இருந்தது. கொஞ்சம் ஆங்கிலம் படித்து நாகரிகம் வந்தபிறகு நிஜார் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு தேசிய உடை வேட்டி, ஒரு ஷர்ட் அல்லது ஜிப்பா அணிந்தால் போதும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆசிரியர்கள் ஷர்ட் அல்லது ஜிப்பா போட்டுக் கொண்டால் கூட அதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. அதற்கும் குறைவாக இருந்தால் வற்புறுத்தக்கூடாது என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? குறைந்த பட்ச உடை அணியத் தவறி விட்டால் அதை வற்புறுத்த வேண்டாமா? கனம் அங்கத்தினர்கள் அதை மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆசிரியர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரும் போது டீசன்ட் டிரஸ் அணிந்து கொண்டு வரவேண்டும். அந்த அளவுக்குக் கூட உடை அணியாமல் வருகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதை அனுமதிக்க முடியாது. இன்று மாணவ மாணவிகள் சீருடை அணிகிறார்கள். அதே போன்று ஆசிரியர்களும் சீருடை அணியவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறல்ல. மாணவ மாணவிகள் கூட எல்லாப் பள்ளிகளிலும் சீருடை அணியவில்லை. அதற்காக அரசாங்கமும் எந்தவித உதவியும் அளிப்பது இல்லை.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd January 1964]

அதற்காக மக்கள் முன்வந்து உதவி அளிக்கிறார்கள். அந்த வகையில் தமிழ்நாட்டில் 39 லட்சம் ரூபாய் வரை நன்கொடை அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அப்போதைக்கப்போது சிலர் உதவி அளிக்க முன் வருகிறார்கள்; தர்மம் செய்கிறார்கள். அந்த உதவி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. மாணவ மாணவிகள் சீருடை அணியும்போது ஆசிரியர்களும் அணியலாம் என்ற எண்ணம் நல்ல எண்ணம் தான். ஆனால் ஆசிரியர்கள் சீருடை அணியவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படுகிறார்கள் என்பது சரியல்ல. அவ்வாறு வற்புறுத்தல் இருக்கக்கூடாது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்; ஆனால் வற்புத்தல் இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். அதிகாரிகள் தொந்தரவு செய்கிறார்கள் என்று சொல்வதெல்லாம் மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகும். அவ்வாறு மிகைப்படுத்திக் கூறுவது சிலருடைய சபாவமாக இருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள்கூட பொடி வைத்துப் பேசினார்கள். ஆசிரியர்கள் அதிருப்தியுடன் இருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்கள். எங்கே அதிருப்தி இருக்கிறது? கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் வேண்டுமென்றால் அதிருப்தி இருக்கலாம். கனம் அங்கத்தினர் அவர்களை விட எனக்குக் கொஞ்ச நாட்களாக ஆசிரியர்களுடன் அதிகத் தொடர்பு இருந்து வருகிறது. அவர்களுடைய மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் எனக்கு இருக்கிறது. ஏதோ வீட்டுத் தொல்லை இருக்கலாம், சம்சாரத் தொல்லை இருக்கலாம். ஆசிரியர்கள் என்ற காரணத்தால் அதிருப்தி இருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்டுவது, பொடி வைத்துப் பேசுவதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று கூற விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு, மிகுந்த உற்சாகத்தோடு தங்கள் பணியைச் செய்து வருகிறார்கள். எனவே, ஆசிரியர்கள் சீருடை அணியவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படவில்லை. மறைமுகமாகக்கூட வற்புறுத்தக்கூடாது என்று இப்போதும் சொல்கிறேன். அவர்களுடைய சீருடைக் காக அரசாங்கம் ஏதாவது அலவன்ஸ் கொடுக்கலாம்; அதிலே தப்பு இல்லை. நியாயந்தான். அரசாங்கம் கல்வி இனங்களில் எவ்வளவோ செலவழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தச் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. நிதியமைச்சராகவும் இருக்கிற காரணத்தால் அதை நான் நன்றாக உணர முடிகிறது. கல்விக்காக ஆகும் செலவைத் தயங்காமல் சமாளித்து வருகிறோம். இருப்பினும் அதற்கும் ஒரு வரம்பு இருக்கிறது. இந்த மாதிரி யோசனைகள் நல்ல யோசனைகள்தான் என்றாலும் இப்போது அரசாங்கம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததற்காக வருந்துகிறேன். ஆசிரியர்கள் தாங்களாகவே ஒரு குறிப்பிட்ட உடை, சீருடை அணிந்து வந்தால் நாம் அதைப் பாராட்ட வேண்டும். சீருடை அணியவேண்டுமென்ற வற்புறுத்தல் கூடாது. ஆனாலும் எப்படி மாணவ மாணவிகளுக்குச் சீருடை வழங்கப் பொது மக்கள் முன்வருகிறார்களோ அதே போன்று ஆசிரியர்களுக்கும் சீருடை வழங்குவது ரொம்ப நலம். அதற்கும் பொதுமக்கள் வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.